

מסורת הש"ס

א) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (י) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (טו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (טז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (יט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כ)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

תורה אור השלם

- ובת איש בהן כי תחיל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף: ויקרא כא ט
- את מחתות החטאים האלה בנפשותם ויעשו אותם רקיעי פחדים צפוי למזבח כי הקריבם לפני ה' ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל: במדבר יג ג
- בחנפי לעגי מעוג חרק עלי ענינו: חתלים לה טו
- ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם ותזנו לפני ה': ויקרא יב ב
- לא תסג ולא תסר את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני ה': ויקרא יט יח

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כא) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כב) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כג) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כד) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כה) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כו) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כז) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כח) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (כט) וְנִשְׁלַח מִנֶּחֱךָ: (ל)

נגמור הדין. למוצה (לעיל חב). היה גבורה שתי קוממות. ומפילו משם לארץ (לעיל חח). פתילה של אבר. ממנו חורקו למוך פיו (פסחים עה). מפרים הנשרפים. פר העלם דבר של כבוד ופר כהן משיח. שאין נחלקו אלף שטרפין כדמיו והוא את כל הפר אל מחוץ למחנה וגו' (לעיל חב).

האי אם אביה. מאי דריש ביה: מאי זו. אהיכא קאי: **בתנב' משקעין אוחו**. שלא יתהפך אנה ואנה ותפול הפתילה על צשרו במחוך: **קשה למוך הרכה**. כורכין סודר קשה למוך הרכה מפני שהרכה אינה חונקת לפחות פיו והקשה מחצל את גרונו ומנוולתו לפיכך קשה מצפנים לחנוק ורכה במחוך להגין: **ומדליק אם הפתילה**. בגמרא מפרש פתילה של אבר: **מדליק. ממין: וחומרם אם בני מעיו**. לשון חמרמרו מעי (איכה ג) כוולת: **רבי יהודה אומר**. אין חונקין אותו בסודרין דאף הוא אם היה מת צידס ע"י חניקתם קודם זריקת הפתילה לא היו מקיימין מלות שריפה. אף הוא ליטגל צעלמא הוא כלומר אם יחניקוהו אף הוא ימות צידס ואין זו שריפה: **צנצס**. טעל"ש צלע"ז: **לא היה צ"ד של אוחו שעה בלי**. דרוקין היו שאין להם ג"ש אלא קרא כמשמעו: **גב' מנא לו**. דכי האי גוונא שריפה היא דקאמר רחמנא: **אסיא שריפה שריפה**. כמיב הכל (ויקרא כל) צאש תשרף וכמיב התם (במדבר יז) אשר הקריצו השרופים מה להלן גוף קיים ולקמן פריך מנא לו: **מצני אהרן**. דכתיב צבו (ויקרא י) יצבו את השריפה: **מנא לו**. דעדת קרח הכי הוו: **ננפשוסם**. ולא בגופם: **שריפה ממש**. הלכך על כרחיך לא מצי למילף גוף קיים מהתם. ולקמן פריך ותהוי שריפה ממש וילף שריפת צית דין מיניה ותהוי ממש: **על עסקי נפשוסם**. על חנופת אכילה ושמה הנכנסת בנפשוסם: **בחנפי ננפשוס מעוג**. צבציל חנופה של לגימות מעוג שהאכלס והשקס קרח לעדמו ומתחצרו עמו חרק עלי וגו'. מעוג לשון דבר הנאכל כדכתיב (מ"א יז) צאלמנה הנרפית שאמרה לאליהו חי ה' אלהיך אם יש לי מעוג: **מנא ממש**. אף הגוף אכל מצפנים התחילה שריפתו ושרפה והלכה עצמות וצשר: **והא כתיב ותאכל אוחס**. דמשמע מיעוט אותם ולא דבר אחר ואם הכל נשרף מאי קא ממעט. ומשני אותם ולא צגדיהם: **שכן אדם חוטא נשמה פיגול**. אדם מאדס חוטא מחוטא נטילת נשמה מנטילת נשמה אכל שריפת פרים אין צהס נטילת נשמה שכבר הן נשחטין: **פיגול**. דבר שאין צו פיגול מדבר שאין צו פיגול: **מכשיר**. שריפת צ"ד מכשיר הכשר מלות המקום וכן פרים הנשרפים אכל שריפה דהני לאו צידי אדם הוה שיקיימו צהס מלות המקום: **ולדורות**. דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות: **ופרכינן מאן דיליף מעדס קרח מ"ט לא יליף מצני אהרן משום דקסבר שריפה ממש הואי וסהוי שריפה ממש ונילף שריפס צ"ד מיניה**.

לשריפה ממש דהוה ליה אדם מאדס שאינה קרויה שריפה: ואי. צעי לקיומי ואהצת לרעך כמוך אפיש ליה חצילי זמורות: **לעגל**. מהר: **קמ"ג**. ג"ש דמיקריא נמי שריפה והשתא דליה מיקריא שריפה צבור אותה לו מדבר נחמן: **וכבר** היו. אידי דאיירי צצני אהרן תנא ליה הכא לאשמעינן דצבציל שהיו מצקשים שררה ורבנות מתו: **נפישו גמלי סבי דטועיני משכי דהוגני**. הרבה גמלים זקנים שטעוניס עורות גמלים יונקין שמתו. צכרי מדין ועיפה (שעיה ס) מתרגמינן דהוגי. צכרה קלה

האי יאת אביה היא מחללת מאי דריש ביה מבעי ליה לכדתניא היה רבי מאיר אומר מה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגין בו קודש נוהגין בו חול כבוד נוהגין בו בזיון אומרינ ארור שזו ילד ארור שזו גידל ארור שיצא זו מחלציו אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפי' לרשיעא בר צדיקא כמאן כהאי תנא: זו מצות הנסקלין: מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין משום דתנא ⁶נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו ⁷בית הסקילה היה גבוה שתי קומות ואידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין תנא נמי זו מצות הנסקלין: **בתנב'** «מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו ונותנין סודר קשה לתוך הרכה וכורך על צוארו זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותה את פיו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו ר' יהודה אומר אף הוא אם מת בידם

לא היו מקיימין בו מצות שריפה אלא פותח את פיו ⁸בצבת שלא בטובתו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו אמר רבי אלעזר ⁹(בן) צדוק מעשה בבת כהן אחת שזינתה והקיפוח חבילי זמורות ושרפוח אמרו¹⁰) לו מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי: **גב' מאי פתילה** ¹¹אמר רב מתנה פתילה של אבר מנא לו אתיא שריפה שריפה מעדת קרח מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים רבי אלעזר אמר ¹²אתיא שריפה שריפה מבני אהרן מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים דכתיב ²ואת מחתות החטאים האלה בנפשותם שנתחייבו שריפה על עסקי נפשותם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב ³בחנפי לעגי מעוג חרק עלי שנימו בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה חרק עליהן שר של גיהנם שניו ומאן דיליף מבני אהרן מנא ליה דכתי' וימותו לפני ה' כעין מיתה ואידך ההוא שריפה ממש הואי ומאי דכתיב ⁴וימותו דאתחיל בהו מגואי כעין מיתה דתניא אבא יוסי בן דוסתאי אומר שני חומין של אש יצאו מבית קודש הקדשים ונחלקו לארבע ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה ושרפום והכתיב ⁴ותאכל אותם ולא בגדיהם ונילף ⁶מפרים הנשרפים מה להלן שריפה ממש אף כאן שריפה ממש מסתברא מאדם הוה ליה למילף שכך אדם חוטא נשמה פיגול אדרבה מפרים הנשרפים הוה ליה למילף שכן מכשיר לדורות הנך נפישין מאן דיליף מעדת קרח מאי טעמא לא יליף מבני אהרן ההוא שריפה ממש הואי ונילף מינא ⁷אמר רב נחמן אמר רב אבוח אמר קרא ⁵ואהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה וכי מאחר דאיכא דרב נחמן גזרה שוה למה לי אי לאו גזרה שוה הוה אמינא שריפת נשמה וגוף קיים לאו שריפה היא כלל ואי משום ואהבת לרעך כמוך לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף לעגל קמ"ל: וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך וגדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן אמר לו גדב לאביהוא אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה נגהיג את הדור אמר להן הקב"ה הנראה מי קובר את מי אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי נפישו גמלי סבי דטעיניו משכי דהוגני אמר רבי ⁸(אלעזר) למה

ההיא שריפה ממש הואי. בת"כ איכא צ' צרייתות שניות סתם דפליגי מעיקרא קתני כילד היטה מיתמן שני חומין כו' ונשרף גופן וצגדיהן קיימין שנאמר ותנא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו וצמר הכי גבי יצכו את השריפה קתני שריפת נשמה וגוף קיים ⁹ואת"ת והא אמר' צפ' הישן (פוסה דף כה: ושם) מיטאל ואללפן היו שגדחו לפסח שני ואי שריפה ממש הואי לא נטמאו ויש לומר דשלדן קיימת הוה כדלמר דהמפלת (מדה דף סז: מנ שנסרף ושלדו קיימת טמא:

אותם ולא בגדיהם. ואם תאמר והא כתיב (ויקרא י') וישאוס צכותונס ויש לומר דלא ידעינא אס צכותונס הנושאים או צכותונס הנישאים: **וניירף מפרים הנשרפים**. המ"ל ואהצת לרעך כמוך צבור לו מיתה יפה: **שבן מכשיר**. מיתה דלא חשיב מכפר כדלמר צפרק נגמר הדין (לעיל דף מנצ):

הנך נפישו. ומשום הכי לא קאמר הכל מכשיר ממכשיר עדיף כדלמרינן צפרק נגמר הדין (סס) א"נ מכשיר דהתם עדיף שזי הכשירו צקן וזה אדרבה נפסל צקן: טעה

נב.

בנ א מיי פט"ו מהל' סנהדרין הלכה ג סגנ עשן קיב:

◄◄

רבינו חננאל

דריש ביה הכי לפי שמצינו שחלק הכתוב בכהנים וזכרים בין תמימים לבעלי מומים יכול נחלק בכותיהם ואם יש בהן מום נפסלו מן הכהונה ודינם כדין בנות ישראל ת"ל בת ובת ואפילו שיש בהן מומין בנות הן הן: **תנ'** ר' ירמיה מה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגים בו קרש נוהגין בו חול היו נוהגין בו כבוד נוהגין בו כיון. אומרינן ארור שוה ילד ארור שוה גידל ארור שוה יצא מחלציו. אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא כמאן כי האי תנא ור' ישמעאל נמי כהאי תנא סבירא ליה: כיון דתנא נגמר הדין מוציאין אותו לסקילה הו' עניינא דנסקל חני נגמין הכא זו מצות הנסקלין והדר תני מצות הנשרפין [במצות הנשרפין] היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו כו' עד ומדליק פתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת וחומרת את בני מעיו מאי פתילה רב מתנה אמר פתילה של אבר יליף שריפה שריפה מעדת קרח. דכתיב בעדת קרח את מחתות החטאים האלה בנפשותם כלומר מגופה של מחתה נשרפה נשמתם שריפת נפש ובשר קיים אף הכא בעינן שריפת נפש וגוף קיים והיא פתילה של אבר. ר' אלעזר אמר שריפת דעת קרח שריפת גוף נמי הואי אלא שריפה שריפה מבני אהרן יליפין דכתיב בהו וימותו לפני ה' שריפתן כעין מיתה והוא מה מיתה נטילת נשמה וגוף קיים אף שריפת בני אהרן נטילת נשמה וגוף קיים ותרוייהו את להו פתילה של אבר. ובר מתנה אומר בני אהרן שריפת גוף הכא יוסי בן דוסתאי דתני שני חומי אש יצאו מבית קדשי הקדשים ונחלקו לארבעה ונכנסו ב' בחוטמו של זה וב' בחוטמו של זה ושרפום ואקשינן הוא כתיב ותאכל אותם כלומר ותאכל אותם אכילה (מכחוך) משמע ושנינן אותם ולא בגדיהם. ומפני מה לא למדו שרפה שריפה מפרים הנשרפין דבעינן דומין הלומדין מן המלמדין וכך הוא הדין. וילפי אדם מאדס שכן הנהיג אדם ועדת קרח או בני אהרן כולן אדם. וכולן חוטאין וככולן איבוד נשמה בלבד. ואין בהן תורת פיגול לאפוקי פרים הנשרפים שאין בני אדם ואין נשרפין בשביל שחטאו ובשרם הוא הנשרף ולא נשמתן והן נעשין פיגול אדרבה מפרים הנשרפים הוה ליה למילף שכן שניהן הפרים והנהיג חוק לעזרה שריפתם ושניהן מכשירין

כמו שפירשנו למעלה. ושניהן נוהגין לדורות לאפוקי חני ששריפתן בעזרה היא ואינם לא מכפרין ולא מכשיריין ואינן נוהגין לדורות דמאי דהוה הוה ושניהן הנך נפישן אלו שנים וגו' א' ולתרוייהו חר שריפת נשמה וחור שריפה ממש מאי טעמא ילפי משריפת נשמה נילפו משריפה ממש. אמר רב נחמן קרא ואהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה. וזו היא פתילה של אבר: **פ'** לעגל. מהרה: וכבר היו משה ואהרן מהלכין וגדב ואביהוא באין אחריהן ואמרו זה לזה מתי ימותו שני זקנים הללו ואנו שנינו נגהיג הדור והקב"ה אומר עתה תראו מי קובר את מי והיינו דאמרי אינשי נפישו גמלי סבי דטעיניו משכי מהוגני פ' רבים גמלים זקנים נושאים עורות של

כמו שפירשנו למעלה. ושניהן נוהגין לדורות לאפוקי חני ששריפתן בעזרה היא ואינם לא מכפרין ולא מכשיריין ואינן נוהגין לדורות דמאי דהוה הוה ושניהן הנך נפישן אלו שנים וגו' א' ולתרוייהו חר שריפת נשמה וחור שריפה ממש מאי טעמא ילפי משריפת נשמה נילפו משריפה ממש. אמר רב נחמן קרא ואהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה. וזו היא פתילה של אבר: **פ'** לעגל. מהרה: וכבר היו משה ואהרן מהלכין וגדב ואביהוא באין אחריהן ואמרו זה לזה מתי ימותו שני זקנים הללו ואנו שנינו נגהיג הדור והקב"ה אומר עתה תראו מי קובר את מי והיינו דאמרי אינשי נפישו גמלי סבי דטעיניו משכי מהוגני פ' רבים גמלים זקנים נושאים עורות של